

Motivering

Ballettens Venners Hæderspris 2025 på 30.000kr. tildeles en person, der har ydet en afgørende og iøjnefaldende indsats for dansen i Danmark, og hvis uomtvistelige betydning Ballettens Venner gerne vil hylde. Prismodtageren kan være koreograf, danser, kunstnerisk leder, dansepædagog, danseskribent eller en anden kulturpersonlighed, der har støttet, formidlet eller aktualiseret dansen i Danmark.

Årets prismodtager kom på Det Kongelige Teaters Balletskole som 8-årig, og under indflydelse af lærerkapaciteter som Edite Frandsen, Vera Volkova og Toni Lander udviklede hun sig til en af sin generations største scenekunstnere med en særlig sjælden sart styrke og udtalt musikalitet. Gennembruddet kom i en alder af kun 19 år, da John Neumeier i 1974 opsatte sin *Romeo og Julie* på Det Kongelige Teater og med sikkert blik for talent – og med teatermandens stærke greb om sin kunst – valgte to purunge og uprøvede dansere til titelrollerne: Ib Andersen og ja, aftenens prismodtager **Mette-Ida Kirk!**

Med et trylleslag blev I med Henrik Lydings ord ”verdensdansere på en aften”. Selvfølgelig. For netop jeres ungdom forløste jo Shakespeares drama om de unge elskende så rigtigt og klart. Selv var jeg på jeres alder, og det var en uforglemmelig oplevelse! Et møde med kunstarten, når den tager os med helt derud, hvor den er stærkest og størst og sætter billeder på alle vore følelser og drømme. Nyt var det at vælge så unge og uprøvede dansere til så store og krævende partier. – Og at lade barnet Julie danse på bare fødder, lige indtil tåspidsskoene bliver symbolet på hendes indtræden i de voksnes rækker, ja, det var i sig selv et banebrydende – og genialt – brud med traditionen.

Længe identificerede vi dig med Julie, men dit kunstneriske vingefang er bredt – og ligesom Julie voksede du og udviklede dig i din kunst. Henning Kronstams balletmestertid skulle blive god for dig, og du gav krop og sind til en lang række roller i Bournonvillerepertoiret. – Og så tilhørte du den generation dansere, der var lykkeligt begunstiget med Hans Brenaa som gudbenådet, farverig og munter Bournonvilleinstruktør. Jeres arbejde med *Kermessen i Brügge* ligger fastholdt som et historisk dokument i Jørgen Leths film *At danse Bournonville* fra Bournonvillefestivalåret 1979. Samme år, hvor du blev udnævnt til solodanser. Vi husker dig selvfølgelig også som bl.a. Hilda i *Et Folkesagn* og Palmyra i *Abdallah* – og ikke mindst i titelrollen i *Sylfiden*, som du beåndede med poesiens nådegave og havde et med Erik Aschengreens ord ”gådefuldt dragende Mona-Lisa smil i åbningsscenen og en klar, lysende glæde i andenakten.”

Men som kunstner har du mange facetter – og vi husker dig også i Balanchinerepertoiret f.eks. i *Agon* og *Symfoni i C* og kvinden i *Serenade*. Vi husker dig også både som Clara, Sukkerfeen og Snedronningen i *Nøddeknækkeren* og som Myrtha i *Giselle*. Rækken af roller og partier er uendelig lang og varieret. Et års orlov for at danse som solist hos Jiri Kylian ved Nederlands Dans Theatre i 1984-85 blev det også til – ligesom gæsteoptrædener i udlandet i det hele taget. Alt sammen til trods for, at du også har været ramt af en del skader hen ad vejen.

Din karriere begyndte i høj grad med John Neumeier, og han skulle om nogen i det hele taget blive *din* koreograf igennem næsten tyve år. Det beskrev du i forbindelse med en aften i Ballettens Venner i maj i fjor. Endnu en gang med Erik Aschengreens ord nåede du dit ypperste, når Neumeier krydsede din vej. Og det gjorde han bl.a. med *Des Knaben Wunderhorn* og med *En Skærsommernatsdrøm*, hvor du først dansede Hermia og senere Hippolyta og farvede rollen med ”din viden om kvindesind og løftede den med

en indre poesi og menneskelig varme”. Adagiettoen i *Mahlers 5. Symfoni*, som du også dansede på din afskedsforestilling på Det Kongelige Teater i 1995, skal også fremhæves her: En stille pas de deux om ømheden mellem mand og kvinde og om afsked, sorg og død.

Afskeden med Den Kongelige Ballet formåede du imidlertid at betragte ikke som en tragedie – men begyndelsen på noget nyt.

Skønt du ikke har dine rødder i moderne dans, var der i straks bud efter dig til Randi Pattersons forestilling *Pink Lady- Gul Enke- Blå mænd* i 1996 sammen med bl.a. Bill Holmberg fra Dansk Danseteater.

- Og i 2015 medvirkede du og andre dansere fra Den Kongelige Ballet i vores applausprismodtager Thomas Eisenhardts forestilling *Horisonter* på Det Kongelige Teater. Sådan kan tingene hænge sammen😊

Du har både undervist i ind- og udland og holdt foredrag – og ikke mindst har du som den første i Europa og den eneste i Danmark taget en helt ny uddannelse som Dance for Parkinson Disease Certified Teaching Artist. Det betyder, at du siden 2016 med baggrund i dine mere end 50 års erfaring med dans – og med menneskelig indsigt og empati- underviser mennesker med en Parkinson diagnose i dans. Noget som du også fortalte om en aften i Ballettens Venner for et par år siden.

Kære Mette-Ida, din spinkle fremtoning til trods, er du en af vore helt store dansekunstnere, der har beriget vores liv og formået at bevæge os. Det takker vi dig for – og det er en stor glæde for hele bestyrelsen at kunne tildele dig Ballettens Venners Hæderspris i dag!

På bestyrelsens vegne

Tirsdag d. 7. oktober 2025